

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 11

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 3
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 23

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κήρυγμα ἱερὸν καὶ λαϊκόν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά —
Ἐπίκαιρα ἀκροάματα — Περὶ τοῦ κανονικοῦ μνημονεύματος τοῦ
ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου ὑπὸ τοῦ θεοφίλ. ἐπισκόπου Παμφίλου
κ. Μελισσηνοῦ — Ἀναγραφὴ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων εἰς τὴν ἁ-
γίαν Εὐφημίαν ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. μοναχοῦ κ. Ἀλεξάνδρου
Λαυριώτου — Δήλωσις — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα:
«Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΚΗΡΥΓΜΑ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΛΑΙΚΟΝ

Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γραφέντα περὶ
τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου ἐξετέθησαν
ἴσως συντόμως, διότι οἱ κατὰ καθῆκον μεριμνῶν-
τες περὶ κηρύγματος γινώσκουσι καὶ πῶς δεόν
τοῦτο νὰ γίνηται καὶ οἷος πρέπει νὰ ᾖ ὁ τὴν
ἱερὰν ταύτην διακονίαν ἀναδεχόμενος. Πᾶσα
πρὸς αὐτοὺς παρόρμησις περιττὴ βεβαίως, εἴτε
δι' ὀλίγων, εἴτε διὰ πολλῶν γίνεται. Ὑπόμνησις
τις ὅμως περὶ τοῦ συλλήβδην αἵρετοῦ καὶ φευ-
κτοῦ χρήσιμος ἀποβαίνει πιθανῶς, ἐφ' ὅσον νεω-
τεριστικαὶ τινες τάσεις καὶ πνεῦμα καινόςπου-
δον τείνουσι νὰ εἰσαγάγῃ παρ' ἡμῖν ὀθνεῖαν
ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἱεροῦ κηρύγμα-
τος, σύγχυσιν ἱερῶν καὶ κοσμικῶν κηρυγμάτων,
καὶ ιδέας ἀντιτιθεμένας μὲν πρὸς τὴν ὑγιᾶ τῆς
Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διδασκαλίαν,
εὐκόλυνούσας δὲ τὴν παρ' ἡμῖν παρείδυσιν ἀρ-
χῶν ἀγνώστων τῇ Ὁρθοδοξίᾳ. Κοινωφελὴ σκο-
πὸν αἱ τοιαῦται τάσεις ἐξ ἀρχῆς προτιθέμεναι
λίαν ἐνωρὶς ἐξετράπησαν τῆς εὐσεβοῦς καὶ φρο-

νύμου τροχίᾳς, ἐφ' ἧς ἔδει νὰ βαδίσῃ τὸ ἠθοπλα-
στικὸν ἔργον, τὸ ὑπὸ σωματείων φιλοτίμων ἐπι-
διωκόμενον.

Ἀγγελίαι καὶ διαφημίσεις, αἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ
ἐπιστιβαζόμεναι, συνεχῶς ἀνήγγελλον κυριακῶν
μαθημάτων, ἡμερινῶν ἢ νυκτερινῶν, θέματα
καὶ ῥήτορας, μετὰ μουσικῶν τεμαχίων, προη-
γουμένων ἢ ἐπομένων, ποικιλῶν νυμοὶ δὲ Σύλλο-
γοι παρ' ἡμῖν ἀνέθρωςκον ἀπὸ ἐξαιτίας σχεδὸν
ὑπὲρ μαθημάτων κυριακῶν ἐργαζόμενοι καὶ
προτιθέμενοι τὴν ἐξουδετέρωσιν θρησκευτικῶν
κηρυγμάτων, γινομένων ὑπὸ διδασκάλων ξένων
πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.
Ἡ σύστασις ἐν γένει θεσμοῦ δημοσίων διαλέ-
ξεων, ἐπωφελῶν τῷ παρ' ἡμῖν εὐσεβεῖ λαῷ, οὐ-
δὲν ἐνέχει τὸ ἐπίμειπτον, ὅταν μὴ ἀπομακρύ-
νωνται τῶν πατρίων παραδόσεων καὶ διδασκα-
λιῶν. Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας σχεδὸν λειτουρ-
γεῖ παρ' ἡμῖν ὁ θεσμὸς τῶν δημοσίων διαλέξεων,
ἐν αἷς φιλογενεῖς ἄνδρες, ἀρῶμενοι γνώσεις
ἐπωφελεῖς ἐκ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν,
ἢ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἱστορίας καὶ φιλο-
λογίας, καθιστῶσι ταύτας προσιτὰς τῷ λαῷ,
καθ' ἣν ἔχουσι μέθοδον καὶ σύστημα διδασκαλίας.
Ἐν ταῖς τοιαύταις κοινωφελέσιν ὁμηγύρεσιν οὐ-
δὲν ὀθνεῖον ἢ παρέγγραπτον τελεῖται παρ' ἡμῖν,
διότι καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν βημάτων Ἀδελφο-
τήτων καὶ Συλλόγων καθιερώθη σειρὰ διδαγμά-
των ἐρμηνευτικῶν τῆς Παλαιᾶς ἢ Καινῆς Δια-
θήκης. Ἡ μικρῶ πρὸ ἡμῶν ἀκμάσασα γενεὰ
τῶν ἀδελφῶν καὶ πατέρων ἡμῶν περιωρίζετο ἐν-

τὸς τῶν θριγγίων τοῦ νομίμου καὶ τοῦ πρέποντος, ἐγίνωσκε δὲ βεβαίως ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ ἁμβωνος οὔτε νὰ διαμφισβητήσωσιν ἐπιτρέπεται οὔτε ν' ἀντικαταστήσωσιν ὑπούλως καὶ λάθρα σωματεῖα ἡμερόδια. Ἀλλ' ἀπὸ ὀλιγίστων ἐτῶν, ἕξ ἢ ἐπτὰ, πρὸς ζημίαν θρησκευτικὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, ἐτολμήθη τὸ τοιοῦτον καὶ δυστυχῶς εὐρέθησαν ὀρθόδοξοι νεωτερίζοντες καὶ ἐν τούτῳ, ἱεροῦ δὲ κηρύγματος, ὑπὸ κληρικοῦ ρήτορος γινομένου, προηγήθησάν ποτε, ἐν εὐπρεπεῖ τόπῳ συνελεύσεων, ἄσματα ἱερὰ, ὑπὸ χοροῦ δῆθεν ἐρασιμόλων ψαλλόμενα. Τοιουτοτρόπως εἰς τὸν κοσμικὸν χαρακτῆρα δημοσίου τοιούτου μαθήματος ὑπεισήρχετο ρεῦμα μεταγγιζόμενον ἀπὸ δυσμικῶν ὀριζόντων, πρὸς οὓς ἔδει νὰ εὐρισκώμεθα, καθὼς ἐν τοῖς θεμελιώδεσιν οὕτω καὶ ἐν τούτῳ τῷ κεφαλαίῳ, ἐν διαμαρτυρήσει. Διότι μάθημα ἐρμηνευτικόν, μετ' ἁσμάτων ἱερῶν, ὑπ' ἀνδρῶν ἴσως καὶ γυναικῶν ψαλλομένων, ἥρκει βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ προσοικειώσῃ ἡμῖν ἀρχὰς θρησκευτικὰς καὶ θεωρίας, καθ' ὧν ἔδει νὰ διατελώμεν εἰς διαμαρτύρησιν, ἵνα μὴ λεληθότως προσεγγίσωμεν πρὸς ἐκείνας, ἃς δῆθεν ἀνελάβομεν νὰ πολεμήσωμεν ὅπως ἐξουδετερώσωμεν κατὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν πόθον, ἐνεργείας καὶ διδαχὰς ποικίλας καὶ ξένας ἡμῖν.

Οἱ τὴν διεύθυνσιν ἀναλαβόντες τοιαύτης τινὸς δημοσίας κοινωφελοῦς διδασκαλίας καὶ σήμερον εἰσέτι καὶ δύνανται καὶ καιρὸν ἔχουσι νὰ ἐπανορθώσωσι τὸ οὐ καλῶς γινόμενον. Ἐὰν ὑποθάλλωμεν, ὃ μὴ γένοιτο, εἴτε κοινῶς, εἴτε ἰδίᾳ, διὰ προτροπῆς καὶ διδασκαλίας, τὸν πόθον τοῦ λαοῦ πρὸς ἀκρόασιν κυριακῶν μαθημάτων, γινομένων οὐχὶ ἐν ᾧ ἱερῷ τόπῳ ἔδει τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου νὰ γίνηται, ἐὰν καὶ συντελέσωμεν εἰς τὴν πύκνωσιν τοῦ ἀκροατηρίου τῶν Κυριακῶν, θέλομεν παραστῇ μάρτυρες τῆς ἀραιότητος τοῦ κατὰ κυριακὴν ἐν τοῖς ναοῖς ἐκκλησιαζομένου πλήθους, στερουμένου τοῦ ἀπὸ τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἀγιασμοῦ καὶ τοῦ ἠθοπλαστικοῦ καὶ ἐποικοδομητικοῦ ἔργου, ὃ προμνηστεύεται τὸ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἁμβωνος κήρυγμα· διότι, δυστυχῶς, εὐαριθμότατοι παρ' ἡμῖν εἰσιν οἱ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ καὶ ἐν τῷ μετὰ μεσημβρίαν κυριακῷ μαθήματι ποθοῦντες νὰ παρίστανται. Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν τοῖς ναοῖς φοίτησις ἐστὶ καθῆκον παντὸς χριστιανοῦ, ἡ δὲ εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα προσέλκυσις οὐδαμῶς ἐπιβάλλεται. Οἱ θέ-

λοντες ν' ἀκροῶνται τῆς ἐρμηνείας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀποστολικῶν ἐπιστολῶν, οἱ θέλοντες ν' ἀκούωσι τῆς ἱερᾶς καὶ κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς τὰ διδάγματα ἐδιδάχθησαν ἤδη ὑπὸ πατέρων καὶ μητέρων εὐσεβῶν καὶ ἀπὸ γραφῶν δοκίμων καὶ ὑπὸ διδασκάλων, ὅτι τοῦτό ἐστὶν ἔργον τοῦ ἱεροῦ ἁμβωνος· ὁ ζῆλωτὴς τοῦ θείου λόγου κήρυξ ἔχει τὸ στάδιον αὐτοῦ ὀρισμένον ἐκεῖ, κήρυγμα δὲ ἱερὸν ἐν κοσμικῷ χώρῳ ἐστὶ δημιούργημα τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν. Οἱ παρ' ἡμῖν φιλογενεῖς τῶν λόγων τρόφιμοι λαϊκοὶ, παρ' οἷς οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἐμφωλεύει στοργὴ πρὸς τὸν διψῶντα γνώσεων ὀφελίμων λαόν, ἔχουσι τὸ ἰδιάζον αὐτοῖς στάδιον ἐλεύθερον τὰ βήματα τῶν Συλλόγων καὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦσιν καὶ τὰς γνώσεις, ἃς κέκτνται, καὶ τὸν ζῆλον αὐτῶν πρὸς ἠθικοποίησιν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παρ' ἡμῖν φιλομαθοῦς κοινοῦ, μὴ μεταίροντες ὅρια αἰώνια, ἃ οἱ Πατέρες ἔθεντο.

Οἱ ζητοῦντες τὴν ἐν γένει μὲν μορφῶσιν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, εἴτε ἐπιστήμονές εἰσιν, εἴτε διδάσκαλοι καὶ φιλόλογοι, εἴτε βιομήχανοι καὶ ἔμποροι, πρέπει νὰ πιστεύσωσιν ὅτι μεγίστην θέλουσι προσφέρει πρὸς τὸ ἔθνος καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκδούλευσιν, ἐὰν, μεταδιδόντες εἰς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα γνώσεις ὀφελίμους ἐκ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἐκ τῆς ἱερᾶς καὶ κοσμικῆς φιλολογίας καὶ ἱστορίας, ἐκ τε τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος, καὶ ὑποδεικνύοντες αὐτῷ μετὰ τοῦ Χαιρωνέως φιλοσόφου «τὶ τὸ συλλληβδὸν αἰρετὸν ἢ φευκτὸν καὶ πῶς ἐστὶ χρηστὸν Θεῷ καὶ γονεῦσιν, ἀρχουσιν καὶ ἰδιώταις, τέκνοις καὶ γυναιξίν, οἰκέταις καὶ ἀρχομένοις» κατορθῶσι νὰ περιβάλλωσι τὰς δημοσίας αὐτῶν διατάξεις διὰ τῆς ἀπαιτουμένης θρησκευτικῆς χροιάς, τὸν δὲ λόγον αὐτῶν ἐπισφραγίζωσι διὰ πορισμάτων καὶ συμπερασμάτων ἐποικοδομητικῶν. Εὐτυχῶς πᾶσα ἐπιστήμη καὶ πᾶσα γνῶσις ἀνθρωπίνης παρέχει εἰς τὸν ἀγορητὴν ἀφορμὰς πρὸς τοῦτο, κληρικὸς δὲ καὶ λαϊκὸς ὀρθόδοξος, ἀναπτύσσων ἐπιστημονικὰ θέματα ἀπὸ βήματος ὀρθοδόξου Συλλόγου, δεόν νὰ μὴ ἀγνοῇ τὴν ἀλήθειαν ὅτι, χωρίζων τὴν ἐπιστήμην καὶ πᾶσαν ἀνθρωπίνην γνῶσιν ἀπὸ τῶν διδαγμάτων τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ὧν ἡγεμὼν ἡ εὐσέβεια, πανουργίαν, οὐ σοφίαν ἀποφαίνει τὸ διδασκόμενον καὶ ἔχει στάδιον τοσοῦτον εὐρύ

πρὸς ἀνάπτυξιν γνώσεων, πρὸς ὑπόδειξιν τῆς δημιουργικῆς καὶ συνεκτικῆς τῶν ἀπάντων σοφίας καὶ δυνάμεως, τῆς τε θείας ἀγαθότητος καὶ παντοδυναμίας καὶ τῆς πρὸς τὸ λογικὸν καὶ ἐμψυχον πλάσμα ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ, κατ' εἰρήν, εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν οἱ δυνάμενοι ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς τὸ καλλιστέφανον τοῦτο παγκράτιον. Οὕτω δὲ τὸ μὲν ἱερὸν κήρυγμα θέλει διατηρήσει τὸν ἱερὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν, μὴ ἐκλαϊκευόμενον, τὰ δὲ κυριακὰ σχολεῖα θέλουσιν ἀποβῆ πράγματι τοιαῦτα, μεταδιδόντα τῷ λαῷ γνώσεις ἐκ παντὸς κλάδου τοῦ ἐπιστητοῦ.

Οἱ θέλοντες κηρύγματα ἱερὰ δέον νὰ ἐθισθῶσιν εἰς τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τακτικὴν φοίτησιν, ὅπου τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου δέον νὰ γίνηται καὶ πρωΐας, ἐν τῇ θεῇ λειτουργίᾳ, καὶ μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ ἑσπερινῷ. Οἱ θέλοντες ν' ἀκούωσι κηρύγματα κοσμικὰ δέον νὰ ἐθισθῶσιν εἰς τὴν ἐν εὐπρεπέσι τόποις φοίτησιν, πρὸς ἀκρόασιν ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν, αἵτινες πᾶσαι τείνουσι, κατὰ τινα τῶν πάλαι ἱερῶν συγγραφέων, εἰς τὸ θεολογῆσαι. Αὕτη δὲ ἔστιν ἡ μόνη ὁδὸς, ἣν ὁ διανύων οὐδένα κίνδυνον τρέχει νὰ ἐκτροχιασθῇ ἀπ' αὐτῆς, μήτε νὰ προσεγγίσῃ λεληθότως πρὸς διδασκαλίαν εὐρισκομένην ἐν διαμαρτυρήσει πρὸς ἐκεῖνα, ἃ ἡμῖν οἱ πατέρες παρέδωκαν, καὶ ἀφ' ὧν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶμεν, μηδεμίαν ξένην πρὸς αὐτὰ διδασκαλίαν καὶ θεωρίαν ἀποδεχόμενοι, κὰν ἄγγελος ἡμῖν αὐτὴν ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίσηται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία δύο Σωμάτων.—Τὰ δύο Σώματα συνελθόντα τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ 10 μεμεσοῦντος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐπέλαβοντο τῆς συζητήσεως τοῦ σχεδίου τοῦ ἐνιαίου κανονισμοῦ, ὅπερ συνέταξεν, ὡς γνωστὸν, εἰδικὴ ἐπιτροπή. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὴν προεισαγωγικὴν ἐπὶ τοῦ ὅλου καὶ τὴν ἐπὶ δύο μόνον ἄρθρων τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ συζήτησιν, ἐγένετο κατάδηλον ὅτι ἢ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου ἁρθρου συζήτησις, παρατεινομένη λίαν, ἠδύνατο νὰ καταναλώσῃ πολλὰς συνεδρίας, ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ἐπιθεώρησις καὶ

ἐπεξεργασία τοῦ ἔργου ἀνατεθῇ τῇ Α. Θ. Π., τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἐφέσου καὶ τῷ Ἐξ. Κωνσταντίνῃ Βαγιάννῃ, ὑποβληθῇ δὲ κατόπι τὸ ἔργον εἰς τὰ δύο Σώματα πρὸς ἐγκρίσιν.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐργασθεῖσα πρὸ μεσημβρίας τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, τακτῇ ἡμέρᾳ συνεδρίας, ἐξηκολούθησε τὴν συνεδρίαν καὶ μετὰ μεσημβρίαν, διεξαγαγοῦσα διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεις.

Ταμεῖον Ἱ. Συνόδου.—Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου παραίτησιν ὑποβάλοντας ἀπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἔστιν ἀνατεθειμένη ἡ ἐκπόνησις σχεδίου περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας ἰδιαίτερου Ταμείου τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, διωρίσθη κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίαν, εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως κ. Ἱερώνυμος. Τὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσι νῦν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἐφέσου, Ξάνθης καὶ Καλλιουπόλεως.

Μητροπολίτης Πρεσπῶν.—Αἰτῆσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πρεσπῶν κ. Ἀνθίμου, ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἡ ἀδεια ὅπως, χάριν περιθάψεως τῆς υἱείας αὐτοῦ, κατέλθῃ εἰς Θεσσαλονίκην.

Προϊστάμενος τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σταυροδρομίου.—ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου πρώην Μεσημβρίας κ. Γενναδίου, ὑποβάλοντας παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἕνεκα τῆς προεδρικήας ἡλικίας του, διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ξανθουπόλεως κ. Ἰωάννης, ὃς ἐπὶ συνόδου λαβὼν γνώσιν τοῦ διορισμοῦ τούτου ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ.

Κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, Γ' τῶν νηστειῶν, ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὁ πανοσιολ. μέγας ἱεροκῆρυξ ἀρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ προγράμματος ὀρισθέντος ἀρχιμ. κ. Καλλινίκου Δελικάνη, ἀδιαθετοῦντος. — ἐν Χάσκιῳ ὁ ἱερολ. πατριαρχικὸς διάκονος κ. Ἱερόθεος Ἀνθουλίδης — ἐν Μουχλίῳ ὁ πανοσιολ. ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, ὀρισθεὶς μὲν ἐν τῷ προγράμματι διὰ τὴν Β' κυριακὴν, μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ κηρύξῃ ἕνεκα τῆς εἰς Ἐξω-

κόνιον ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ. — Τῇ με-
θαύριον δὲ, Δ' κυριακῇ τῶν νηστειῶν, κατὰ τὸ
συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Πατριαρχ. Κεντρικῆς Ἐκ-
κλησιαστ. Ἐπιτροπῆς πρόγραμμα, κηρύξουσιν :
ἐν μὲν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὁ πανοσιολ. ἐπό-
πτης τῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς σχολείων ἀρχιμ.
κ. Γρηγ. Παπαδόπουλος — ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ
Ποτηρᾷ ὁ πανοσιολ. ὑπογραμματεὺς κ. Ἀθ. Πι-
πέρας — ἐν τῷ ναῷ Ταξιαρχῶν Παλατᾷ ὁ πανο-
σιολ. σύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Νικόδη-
μος Νεοκλῆς — ἐν τῷ τῆς Θεοτόκου Ἐξω-κιο-
νίου ὁ αἰδεσμ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Καλλίνι-
κος — ἐν Ἀγίῳ Νικολάῳ Ψαμμαθία ὁ πανοσιολ.
κ. Μελέτιος Λουκάκης — ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ Κυ-
πρισσᾷ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀντ. Ζ. Ἀντω-
νίνης — ἐν Ἀγίῳ Φωκᾷ Ὁρτάκιοι ὁ αἰδεσμ. πρε-
σβύτερος κ. Παναγιώτης — ἐν Ἀγίῳ Χαραλάμ-
πει Βεδεκίου ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Κλαυδίουπό-
λεως κ. Μιχαήλ — καὶ ἐν Εὐαγγελιστρίᾳ Βογια-
τζίκιοι ὁ ἱερολογ. πατριαρχ. διάκονος κ. Ἀπό-
στολος Τρύφωνος. Ἐν ἐτέραις ἐκκλησίαις οἱ
προϊστάμενοι οἱ δυνάμενοι κηρύττειν ἢ πρὸς
τοῦτο τὴν νενομισμένην ἐκκλησιαστικὴν ἄδειαν
ἔχοντες.

Περιοδευταί. — Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χα-
ριουπόλεως κ. Φιλόθεος ἀπῆλθεν διὰ τοῦ Οὐζοῦν-
κιοπροῦ εἰς Κεσσάνην τῆς Θράκης, ὅπου θέλει
διαμένει ὥς ἐπίτροπος τοῦ σεβασμ. μητροπολί-
του Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου.

Διαχειρίσις ἱερῶν ναῶν καὶ σχολείων. —
Δι' ἐγκυκλίου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ἀπολυ-
θείσης τῇ 11 τοῦ διανυομένου μηνός, ὑπομι-
μνήσκειται ταῖς ἀξιοτίμοις ἐπιτροπαῖς τῶν ἱερῶν
ναῶν καὶ ἐφορίαις τῶν σχολείων, τῶν ἐν τῇ Ἀρ-
chiepiscopii, ὅτι, κατὰ προηγηθεῖσαν ἀπόφασιν
(11 Σεπτεμβρίου 1902) τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβου-
λίου, δέον κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστης τριμηνίας
νὰ ὑποβάλληται εἰς τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις
Ἐξελεγκτικὸν γραφεῖον ἐνυπόγραφος ἰσολογι-
σμός ἐκάστης διαχειρίσεως, ἐξηγμένος ἐκ τῶν
καθαρῶν λογιστικῶν βιβλίων. Ληγουμένης δὲ, μετὰ
τρεῖς σχεδὸν ἐβδομάδας, τῆς πρώτης τριμηνίας
τοῦ παρόντος ἔτους, ἡ ὑπόμνησις ἐκρίθη ἀναγ-
καία, προσδοκῶμεν δ' ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ
ζήλου τῶν τὰ κοινὰ καὶ ἱερὰ χρήματα διαχειρι-
ζομένων τὴν πρόθυμον τοῦ τοιοῦτου καθήκον-
τος αὐτῶν ἐκπλήρωσιν.

Εὐαγγελικὰ Διδάγματα. — Ὁ σεβασμ. μη-

τροπολίτης Νικομηδείας κ. Φιλόθεος ἐζήτησε ν'
ἀποσταλῶσιν αὐτῷ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ πε-
ρυσινῆς σειρᾶς. — ὁ δὲ πανιερώτατος μητρο-
πολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Ἰωάννης ἠτή-
σατο νὰ πεμφθῶσιν αὐτῷ τριάκοντα σώματα τῆς
περυσινῆς σειρᾶς τῶν «Εὐαγγελ. διδαγμάτων»
νὰ στέλλωνται δὲ καὶ ἰσάριθμα τῆς ἐφετεινῆς. —
Ἰσάριθμα περυσινῆς σειρᾶς ἐζήτησεν ὁ πανιερ.
μητροπολίτης Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίκου κ. Πο-
λύκαρπος — Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀμασειᾶς
κ. Ἀνθίμος ἐζήτησε τὴν ἀποστολὴν πέντε, πρὸς
τὸ παρὸν, ἀντιτύπων τῆς περυσινῆς σειρᾶς καὶ
τῆς ἐφετεινῆς. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Φι-
λίππων καὶ Δράμας κ. Χρυσόστομος τεσσαρά-
κοντα ἀντίτυπα τῆς ἐφετεινῆς σειρᾶς διὰ τὸ ἀ-
ναγνωστήριον τῆς ἐν Δράμᾳ Ἀδελφότητος. — Ὁ
θεοφιλ. ἐπίσκοπος. Μυριοφύτου καὶ Περιστά-
σεως κύριος Σμάραγδος δέκα πέντε σειρᾶς
αὐτῶν. — Ὁ δὲ πανοσιολογιώτατος πρωτοσύγ-
κελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἡρακλείας καὶ
Ραιδεστοῦ κ. Γερμανὸς Σακελλαρίδης ἠτήσατο
ν' ἀποστέλλωνται τῇ ἱερᾷ μητροπόλει πεντήκον-
τα σώματα τῆς ἐφετεινῆς σειρᾶς. — Ἐλπίζομεν
ὅτι καὶ διὰ τὸ εὖωνον αὐτῶν, ὃ δὲ κυριώτερον,
καὶ διὰ τὸ εὐληπτον, εὐαρεστηθήσονται πάντες
οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς τοῦ οἴκου μὲν. πατριαρχι-
κοῦ Θρόνου νὰ συντελέσωσιν ὑπὲρ εὐρείας δια-
δόσεως τῶν παντὶ χριστιανῷ ὠφελιμωτάτων τού-
των κυριακῶν ἀναγνωσμάτων, διδάσκοντες οὕ-
τως εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ὀρθοδόξους, ὅτι πρω-
τίστη μὲν εἰς τὰ τοιαῦτα ἀναγνώσματα πνευ-
ματικὴ τροφή, ὑπὲρ αὐτῆς δὲ καθήκον ἔχει ὁ
λαὸς, εὐτελέστατον χορηγῶν ἀντίτιμον, νὰ προσ-
έρχεται προθυμότερος ἐπίκουρος ἔργων κοινω-
φελειστάτων, καθὼς ψυχοσωτηρίων καὶ διαπλα-
στικῶν τῆς καρδίας.

Ἐγγραφή ἐκλεξίμου. — Προτάσει τοῦ ἐκ
τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτου Προύσης
κ. Ναθαναὴλ, ἐνεγράφη ἐν τῷ κώδικι τῶν εἰς
ἀρχιερατείαν ἐκλεξιμῶν ὁ πανοσιολ. ἀρχιδιάκο-
νος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Προύσης κ. Νεόφυ-
τος Εὐαγγελίδης, τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς Χάλκης.

Μοναστηριακοὶ λογαριασμοί. — Ὑποβλη-
θέντες τῇ Ἐκκλησίᾳ παρεπέμφθησαν εἰς τὸ μο-
ναστηριακὸν γραφεῖον οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν
ἱερῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν Τιμίου Προδρό-
μου Βαζελῶνος (παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα), Τιμίου

Προδρόμου Σερρών, Τιμίου Προδρόμου Βερροίας, Θεοτόκου Σωσίνου, Γηρομερίου, Νέας Μονῆς Χίου καὶ ἁγίου Γεωργίου Περιστερεῶτα (παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα) — ὡς καὶ ἰσολογισμοὶ προηγουμένης διαχειρίσεως τῶν μονῶν Λειμῶνος ἐν Λέσβῳ, Θεοτόκου Σκαλωτῆς (Αἴνου) καὶ Θεοτόκου Κάμενας (Δρυϊνουπόλεως) — ὑπὸ δὲ τῆς ἐν Αἴνῳ μονῆς ἁγίου Ἀθανασίου Τσαδῖρι ἀπλῆ σημείωσις χρεῶν.

Μοναὶ Κανάλων καὶ Πέτρας. — Οἱ κατὰ διαταγὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐλθόντες ἐνταῦθα πανοσιώτατοι ἡγούμενοι τῶν ἱερῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν Κανάλων ἀρχιμ. Ἰάκωβος καὶ Πέτρας Νικηφόρος ἱερομόναχος ἀνεχώρησαν ὁ μὲν τῇ παρελθούσῃ, ὁ δὲ τῇ προπαραελθούσῃ ἐβδομάδι, λαβόντες τὰς δεούσας ὁδηγίας καὶ τὰ πατριαρχικὰ ἡγουμενικὰ γράμματα. Ὁ ἡγούμενος Πέτρας ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν διοικῶν τὴν μονὴν ταύτην, διατελεῖ μοναχὸς ἐν αὐτῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα πέντε σχεδὸν ἐτῶν.

Ὀνοματικὴ ἐορτή. — Τῇ τρίτῃ, 11 μεσοῦντος, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτῶν ἐορτὴν ἄγουσι πανιερ. μητροπολίταις Ἰωαννίνων, Ἀγκύρας καὶ Προικοννήσου.

Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια. — Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἡμετέρου φύλλου ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων Βασίλειος ἐφέντης Ἀσμανίδης, ὃς μετὰ πολλῆς τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ ζήλου ἐξεπλήρωσε μέχρι τοῦδε τὰ ἀνατεθέντα αὐτῷ καθήκοντα, ἐφωδιασμένος διὰ τῶν προσκόντων γραμμάτων, ἀπῆλθε χθὲς εἰς Χίον προτιθέμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν τῆς τε «Ἐκκλησι. Ἀληθείας» καὶ τῶν Πατριαρχείων.

Μουσικὴ. — Κατὰ τὰς ἐκ Θεσσαλονίκης εἰδήσεις τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης μόνης παρ' ἡμῖν μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος», συνεστήθη Μουσικὸς Σύλλογος ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῶν μακεδονικῶν πόλεων, οὗ πρόεδρος μὲν ἐπιτιμὸς ἐστὶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀθανάσιος, σκοπὸς δὲ ἡ ὑποστήριξις τῆς πατρίου βυζαντινῆς ἡμῶν μουσικῆς, (ἥς δόκιμος γνώστης τυγχάνει ὁ σεβασμ. τοῦ σωματείου πρόεδρος) καὶ τὸ ἐκ συμφώνου ψάλλειν ἐν τοῖς μουσικοῖς χοροῖς τῶν ναῶν. — Ἡ ἐφημερὶς «Φόρμιγγος»

εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ δεύτερον τῆς ζωῆς ἔτος, ἐκτυπῶνται δὲ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας, ἔχουσα καὶ μνηαῖον παράρτημα ἐκ 16 σελίδων εἰς 8ον (192 κατ' ἔτος), οὗ νῦν ἐκδίδει τὸν Β' τόμον. — Εἰς τὸν παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικὸν Μουσικὸν Σύλλογον, ἐπαρήγων ταῖς ἀνάγκαις αὐτοῦ, προσήνεγκεν ὁ κ. Ν. Φ. Γεωργιάδης τέσσαρας λίρας τουρκικὰς.

Εὐδεὲς κληροδοτήματα. — Διὰ διαθήκης αὐτοῦ ὁ ἐκ Κουτάλεως τῆς ἐπαρχίας Προικοννήσου καταγόμενος, ἐν Ὁδησσῷ δ' ἀποβιώσας, Γεώργιος Διαμαντίδης ἐκληροδότησε διακοσίας περίπου λίρας ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς νήσου, τῶν ναῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν ἐν γένει τῆς ἐν Κουτάλει φιλοτίμου κοινότητος.

Ἐπισκέψεις. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ Ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας βαρόνος Μαρσάλ φὸν Βίβερσταϊν μετὰ τοῦ πρώτου διερμηνέως τῆς πρεσβείας διδάκτορος Γίηρς — τῇ κυριακῇ ὁ σύμβουλος τῆς σερβικῆς πρεσβείας κ. Χρίστις μετὰ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Κρούπσεβιτς, ὁ πρωθιερεὺς τῆς ἐν Πέραν ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Μάρκος Σουέθου, καὶ ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἀρχὼν Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης.

Ἀπονομὴ παραδύμων. — Εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Αἴνου κ. Γερμανὸν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἀπένειμεν ἐσχάτως τὸ παράσημον τοῦ ἁγίου Σάββα Β' τάξεως, εἰς δὲ τὸν πρωτοσύγκελλον αὐτοῦ αἰδεσμ. οἰκονόμον κ. Πυθαγόραν Παπαδόπουλον τὸ Δ' τάξεως.

Ἅγιον Ὄρος. — Ἀφίκετο ἐξ Ἀγίου Ὄρους, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἱβήρων, ὁ γραμματεὺς αὐτῆς ὁσιολογ. ἐν μοναχῶς κ. Ἰωακείμ Ἱβηρίτης.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Φιλογενὴς δωρεά. — Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλόμουσος ὁμογενὴς κ. Ἰ. Δήμας προσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐν Μανσούρα τῆς Αἰγύπτου ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος λίρας ἀγγλίας πεντακοσίας, ἐκτὸς ἐτέρων ἱσαριθμῶν, προσερχεθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πρό τινος ἐπὶ σκοπῷ ἀνεγέρσεως σχολείων τῆς φιλοτίμου ταύτης κοινότητος. — Ἐπίσης εἰς τὴν ἐν Κάφρ-ἐλ-Ζαχμάτ ἐλληνικὴν ὀρθοδόξον κοινότητα προσήνεγκεν ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος αὐτῆς κ. Σκενδεράκης 500 λίρας. — Ὁ δὲ ἐσχάτως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀποβιώσας Ἰ. Λαγωνικὸς ἐκληροδότησε τῇ ὀρθοδόξῳ ἐλληνικῇ κοινότητι τῆς πόλεως ταύτης χιλίας λίρας ὑπὲρ ἀνεγέρσεως νοσοκομείου, ὡς ἀπαρχὴν δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων ὑπὲρ ἔργου φιλανθρώπου, πράγματι τιμῆσοντος τὰ εὐσεβῆ τέκνα τῆς ἀγνωτάτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀλεξανδρέων.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ. — Καθηγητὴς τῆς ρωσικῆς γλώσσης ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ διωρίσθη ὁ ἄλλοτε παρ' ἡμῖν ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμαν.

δρίτης κ. Κάλλιςτος, ἐκ τῶν δοκίμων τελεοφόρων τῆς αὐτῆς σχολῆς καὶ τῆς ἐν Μόσχᾳ Θεολογικῆς ἀκαδημίας.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ἐπίσκοπος Ἑλλαν ἐν τῇ πνευματικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Πετροπόλεως εἰσῆχθη, κατ' αἵτησιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμένου πατριάρχου, ὁ τέως ἱεροκτῆρυξ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ἱερολογ. διάκονος κ. Ἰωακείμ Παπαγρηγοριάδης. Τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ διακόνου κ. Ἰωακείμ ὡς ὑποτρόφου τῆς ἀγιωτάτης διοικούσης ρωσικῆς Συνόδου ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ, γῆς ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετροπόλεως καὶ Λαδόγας κ. Ἀντώνιος, πρωτεύον μέλος τῆς διοικούσης Συνόδου.

Κοινότης Σεβαστουπόλεως. — Ἐν τῇ χθεςινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθησαν γράμματα τοῦ ἐν Σεβαστουπόλει προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου κοινότητος πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γρηγορίου Βούκουνα καὶ τῆς αὐτῆς κοινότητος, δι' ὧν ὑποβάλλεται ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῶν ἐπὶ τῇ χορηγηθείσῃ πρὸς χειροτονίαν ἀδείᾳ, καὶ ἐξαίρεται ἡ προθυμία ὡς καὶ ἡ πρὸς τὴν κοινότητα στοργὴ τοῦ τὴν χειροτονίαν τελέσαντος πανιερ. ἐπισκόπου Ταυρίδος κ. Νικολάου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἵνα διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πετροπόλεως ἐκφρασθῶσιν ἡ εὐαρέσκεια καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Ταυρίδος κ. Νικόλαον.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἱερατικὸν ταμεῖον. — Ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς τοῦ νομοσχεδίου περὶ βελτιώσεως τοῦ κλήρου, συνετάχθη καὶ ἕτερον περὶ συστάσεως Ἱερατικοῦ ταμείου, οὗ πόροι εἰσονται 1] τὰ περισσεύματα τῆς διαχείρισεως τῶν ἱερῶν μόνων, 2] τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας τῶν ἀποθησακόντων ἀρχιερέων καὶ 3] τὸ σύνολον φόρου δύο καὶ ἡμισείας δραχμῶν ἐπιβληθησομένου εἰς ἐκάστην ὀρθόδοξον οἰκογένειαν, κατ' ἀναλογίαν περιουσίας. Τὰ νομοσχέδια παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ μελέτη, ὅπως ὑποβληθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν.

Ἱερόθεος ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν. — Ἐπὶ παρασκευῇ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος (7 μεσοῦντος) ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν Ἱερόθεος Μητρόπουλος, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν. Καταγόμενος ἐκ Δημητριάδος, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ καὶ τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, συνέγραψεν ἐρμηνευτικὰς τινὰς διατριβάς, καὶ, διοικῶν, ἀπὸ τοῦ 1892 τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῶν Πατρῶν, εἰργάσθη μετὰ πολλοῦ ζήλου πρὸς ἀναθέρμανσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, ὑπὲρ ὧν ἐμερίμνησεν ὁ ἀείμνηστος καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ ἐπικλήρου τούτου βίου στιγμᾶς.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ὁρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης Νέας Ὑόρκης. — Ἀνακληθέντος ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἔχει τὴν κανονικὴν ἀναφορὰν, τοῦ ἐκ τῶν κληρικῶν αὐτῆς αἰδεσιμωτάτου Α. Ἀδαμάκου, προϊσταμένου τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου κοινότητος, ὑφ' ἧς ἐκλήθη πρό τινας, ἀπεστάλη ἐκεῖσε προϊστάμενος ὁ ἱερολογ. καθηγητῆς καὶ προλύτης τῆς θεολογίας κ. Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος, γνωστός ἐκ πολλῶν βραχειῶν αὐτοῦ διατριβῶν, ἐκδοθεισῶν ἐν ἐφημερίσιν καὶ θρησκευτικοῖς περιοδικοῖς.

Ὁρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης Σικάγου. — Πανθεντῶν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐφημερίων τῆς ἐν Σικάγῳ ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου κοινότητος αἰδεσιμ. κκ. Μαυροκορδάτου καὶ Προυσιανοῦ, ἀπεστάλη προϊστάμενος τῶν ἐν Σικάγῳ θυογενῶν ὁ τέως ἐν τῇ πόλει τοῦ Πειραιῶς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Κύριλλος Γεωργιάδης, ἐκ τῶν λογίων ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, συνεχῶς ἐν Πειραιεὶ κηρύττων καὶ πολλὰς ἀπολαύων τιμῆς διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ χριστιανῶ κληρικῶν πρέπουσαν πολιτείαν — Ἡ κοινότης Σικάγου, ἧς προεδρεύει νῦν ὁ ἐκ Τεγέας τῆς Πελοποννήσου ἱατρὸς κ. Γρ. Παπαηλιού, ἐξέδωκε καὶ τὸν τελευταῖον αὐτῆς ἱσολογισμόν, δεικνύοντα τὴν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ταμίου γινομένην φειδωλὴν διαχείρισιν τῶν κοινοτικῶν χρημάτων. Αἱ ἀναφέρουσαι ταῦτα ἐφημερίδες ἐλπίζουν ὅτι καὶ σχολεῖον παρὰ τῇ ἑλλ. κοινότητι Σικάγου ἰδρυθήσεται πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πολλῶν ἑλληνοπαίδων. — Τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ἑλληνικῶν σωματεῖον «Πανελλήνιον» προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Παναγίου Τάφου λίρας ἀγγλικὰς δέκα καὶ ἑξ.

Ἡ ἐν Βιρμινγκάμ τῆς Ἀλαβάμας ἑλληνικὴ κοινότης σκέπτεται νῦν περὶ τῆς συστάσεως ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ναοῦ. Προσωρινῶς διαμένει παρ' αὐτῇ ὁ ἄλλοτε ἐν Σικάγῳ καὶ ἐτέραις πόλεσιν ἐφημέριος ἀρχιμ. κ. Δωρόθεος Βακαλᾶρος.

Οἱ ἐν Ναδούα τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνες ὀρθόδοξοι συνέστησαν ἐπ' ἐσχάτων φιλανθρωπικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἀλληλοβοήθεια».

Ἡ ἐν Κεῦπτάουν ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης ἀνέδειξε πρὸ μηνὸς τὸ νέον διοικητικὸν αὐτῆς συμβούλιον, οὗ πρόεδρος ἐστὶν ὁ ἐκ Ρόδου κ. Ἡρακλῆς Κόσιρας. Συνέταξε δὲ καὶ ἐπεκύρωσε τὸ τε Καταστατικὸν αὐτῆς καὶ τὸν κανονισμόν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς κοινότητος.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΑΚΡΟΑΜΑΤΑ

Ἀξίαν ἀκροάσεως καὶ προσοχῆς ἀνακοίνωσιν ἐποιήσατο τὴν προπαρελθούσαν δευτέραν ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλλαν. Φιλολ. Συλλόγου ὁ διαπρεπὴς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει νομοδιδάκτωρ καὶ δικηγόρος κ. Μιλτιάδης Καραβοκυρός. Ἐντολὴν τοῦ κοινωνιολογικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου ἀναδεξάμενος ὅπως ὑποβάλῃ μελέτην τινὰ γενικοῦ χαρακτήρος, ἐξελέξατο θέμα τῆς ἀνακοινώσεως αὐτοῦ τὴν «ἀνασκοπὴν τῆς ἐπὶ εἰκοσιτενταετίαν καὶ πλέον δράσεως

τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β' ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν ὀργανισμῶν καὶ δικονομιῶν τῶν δικαστηρίων νιζαμέτ (πολιτικῶν καὶ ποινικῶν), τῶν διοικητικῶν συμβουλίων καὶ τῶν στρατοδικείων τῆς αὐτοκρατορίας». Τὸ θέμα τοῦτο, τὸ τόσῳ σπουδαῖον, ἐπίκαιρον καὶ διδακτικόν, ἀπέβαινε νέον, διότι οὐδεὶς ἐπραγματεύθη τοῦτο, μήτε κατὰ τὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς Α. Α. Μ. ὑπὸ πολλῶν γενομένων ἀνασκοπήσεων τῆς κοινωφελεστάτης Αὐτοῦ βασιλείας. Ἵνα σαφῶς ἐννοηθῇ ἡ δικαστικὴ μεταρρύθμισις, ἡ κλείζουσα τὴν ἄλλως εὐκλεᾶ βασιλείαν τῆς Α. Α. Μ. δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ Χατ ι χουμαγιούν τοῦ 1856 μόνα τὰ ἱερὰ δικαστήρια (μουχακεμέϊ σερὶ) ἐλειτούργουν ἐν γένει, ὅτε, διὰ τοῦ 16 ἄρθρου τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἐγγράφου, τῆς 18 φεβρουαρίου 1856, συνεστήθησαν μικτὰ συμβούλια (μεδζλίσι-μουχταλίτ) ἐκ μουσουλμάνων καὶ μὴ μουσουλμάνων ἀποτελούμενα, ὧν ἐν ἡμῖν γνωστὸν τὸ Διαρκὲς Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον, τὸ λειτουργοῦν ἀπὸ τοῦ 1862, μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπικύρωσιν τῶν Ἐθνικῶν (Γενικῶν λεγομένων) Κανονισμῶν περὶ τῶν ἐν λόγῳ συμβουλίων, τῶν καὶ ἐν ἐκάστη μὴ μουσουλμανικῇ κοινότητι καθιδρυθέντων λαλεῖ καὶ τὸ ἐν ἔτει 1867 ὑπόμνημα τοῦ διασήμου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν Φουὰτ πασᾶ. — Κατὰ τὸ 1865 ὁ περὶ βιλαετίων νόμος συνίστησιν ἐν μὲν τῇ ἑδρᾷ τῶν δήμων τὰ μεδζλίσι-δααβί, ἐν δὲ ταῖς ὑποδιοικήσεσι (μουτεσσαριφλίκι) τὰ μεδζλίσι-τεμιζ, καὶ ἐν τῇ ἑδρᾷ τῶν νομαρχῶν τὰ διβάνι τεμιζ, μετὰ διετίαν δὲ, τῷ 1867, ἐκδίδεται ὁ κανονισμὸς τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς δικαιοσύνης. Τῷ 1869, διὰ τοῦ νέου περὶ νομῶν νόμου, μεταβάλλονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συμβουλίων.

Μετὰ ἐν ἔτος παρατηροῦμεν ἐγκαθιστάμενα τὰ μικτὰ συμβούλια (μεδζλίσι-μουχταλίτ) καὶ ἐν τοῖς Ὑπουργείοις, ὡς ἐν τῷ τῆς ἀστυνομίας, διὰ τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις, συμβούλιον ἐμπορικόν, διὰ τὰς ὑποθέσεις τοιαύτης φύσεως, ἐν τῷ Τελωνείῳ πρῶτον εἶτα δ' ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τοῦ ἐμπορίου, συμβούλιον τῶν τραπεζιτῶν, ἐν τῷ Νομισματοκοπείῳ, συμβούλιον μουχακεμέ διὰ τὰς ὑποθέσεις ἰδιωτῶν μετὰ τῆς κυβερνήσεως, συμβούλιον μπαλζᾶ, ὡς ἀκυρωτικόν, καὶ συμ-

βούλιον χάς ὡς ὑπερκείμενον πάντων τῶν συμβουλίων. Ὅμοια τούτοις συμβούλια συνεστήθησαν κατόπι καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὀργανισμοὶ δὲ συμβουλίων ἐσώζοντο συντομώτατοι, καὶ σχεδὸν μάτην ἐν αὐτοῖς ἐζητεῖτο τὸ ὁμοιόμορφον.

Τῇ 5 ἰουνίου 1877 ἐκδίδεται ὀργανισμὸς δικαστηρίων ὁμοιομόρφων δι' ὅλον τὸ κράτος, ὀριζομένων τοιούτων τῶν εἰρηνοδικείων, τῶν πρωτοδικείων, τῶν ἐφετείων καὶ τοῦ ἀρείου πάγου· εἰσάγεται καὶ καθιεροῦται ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ καὶ ἡ τάξις τῶν δικαστικῶν ἐποπτῶν· ἐκδίδονται δ' ἅμα, νόμος ἐκτελέσεως ἀποφάσεων καὶ διατίμησις δικαστικῶν τελῶν· τῇ 9 ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ποινικὴ δικονομία. Τοῦ λόγου δ' ἐνταῦθα γενόμενος ὁ πολυμαθὴς ἀγορητὴς καὶ συγγραφεὺς, ἐν ἐξετάσει τῶν τε δικονομιῶν καὶ τῆς χρησιμότητος τῶν δικηγόρων, μιμνήσκεται τοῦ Dalloz, τοῦ Boncenne καὶ Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου.

Κανονισμὸς δικηγόρων ἦν μὲν ἐκδεδομένος τῷ 1875, τῷ δ' ἔτει 1886 καταργοῦνται τὸ διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια προνόμιον τῶν δικηγόρων, περισώζεται δ' αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐν τοῖς ποινικοῖς. Συγχρόνως δὲ συνιστᾶται συμβούλιον δικαστικὸν διὰ τοὺς ὑπαλλήλους, καὶ μετὰ μικρὸν γίνονται πλήρη τὰ ἐν ταῖς διοικήσεσι δικαστήρια· πρωτοδικεῖα, ἐφετεῖα καὶ ἀκυρωτικόν, ἐνῷ κατὰ τὸ 1885 εἶχον ὀρισθῇ καὶ ἀνὰ ἐν στρατοδικεῖον ἐν τῇ ἑδρᾷ ἐκάστου στρατιωτικοῦ σώματος, ὡς καὶ ἐν ἀνωτάτῳ ἐν τῇ πρωτευσίᾳ τοῦ κράτους συμβούλιον, ὡς ἀκυρωτικόν.

Ἐν βραχυτάτῃ ἀνασκοπῇ παρέχομεν ἐνταῦθα τῆς ἀνασκοπῆς τοῦ κ. Μιλτ. Καραβοκυροῦ στοιχειώδη γνῶσιν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, οἵτινες, ἀναγινώσκοντες τὴν ἀνασκοπὴν, ἐκ τῶν πρώτων βεβαίως ἐκδοθησομένην ἐν τῷ ΚΗ' τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, θέλουσι θαυμάσει τὸ μέγα τῆς δικαστικῆς ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει μεταρρυθμίσεως ἔργον τοῦ μεγαλειοτάτου σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β'. Ἐν Εὐρώπῃ μέγιστον ἔργον ἦν ἡ ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1790 ἔνωσις τῶν δικαστηρίων· κατόπιν ἐτῶν ὀγδοήκοντα καὶ ἑπτὰ τὸ μέγα κατόρθωμα τῆς δικαστικῆς παρ' ἡμῖν μεταρρυθμίσεως κλείζει τὸν ἐπιτελέσαντα τοῦτο με-

γαλειότατον ἡμῶν ἄνακτα καὶ προμνηστεύεται τούτῳ δόξαν ἄφθιτον ἐν τοῖς δικαστικοῖς χρονικοῖς. Ἄριστα παρέστησεν αὐτὸ ὁ κ. Καραβοκυρὸς, ὁ ἀπὸ εἰκοσαετίας μελετήσας καὶ εἰδοποιήσας τὴν ὁθωμανικὴν νομοθεσίαν διίτε τῆς «Κλειδὸς», τοῦ «Κώδικος», καὶ ἐτέρων ὠφελίμων ἡμῖν ἐκδόσεων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις

ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ Τῇ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Κατὰ τὰς τυπικὰς διατάξεις, συνωδὰ ἱεροῖς κανόσι καὶ τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου ἀναφέρεται ἐν ταῖς θείαις ἱεροτελεστίαις¹.

Τοῦτο πασιδὴλόν ἐστι· διὸ καὶ οὐδαμῶς χρήζει μελέτης καὶ συζητήσεως πρὸς ἀπόδειξιν. Τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ἐνταῖθα ζήτημά ἐστι, ποία τυπικὴ διάταξις ἐν τῷ κανονικῷ μνημονεύματι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου ἐστὶν ἢ μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν τυπικῶν διατάξεων, κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας, τὰς τελουμένας ὑπὸ διαφόρους περιπτώσεις, αἵτινες παρουσιάζονται, τεταρχοῦντος ἐπισκόπου, εἴτε μή.

Αἱ περιπτώσεις αὗται εἰσὶν αἱ ἑξῆς·

α'] ἱεροτελετοῦντος ἱερέως ἄνευ ἐπισκόπου·

β'] ἱεροτελετοῦντος τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου·

γ'] ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ τῷ κλίματι αὐτοκεφάλου ἐπισκόπου·

δ'] ἱεροτελετοῦντος ἐπισκόπου ἐν ξένῃ ἐπαρχίᾳ·

ε'] ἱεροτελετοῦντος ἐπισκόπου βοηθοῦ·

ς'] ἐπισκόπου βοηθοῦ, ἐν ᾧ τόπῳ ἐνασκει τὰ καθήκοντά του· καὶ

ζ'] ἐν χηρευούσῃ ἐπισκοπῇ·

Ἐκάστην τῶν περιπτώσεων τούτων, ἰδιαιτέρως προαγόμεθα ἐξετάσαι.

1. ΑΒ' Συνόδου Καν. 13 (Ρ. καὶ Π. Συντ. Θ. καὶ Ι. Καν. τόμ. Β' σελ. 688 - 692).

Α'. Ἱεροτελετοῦντος ἱερέως ἄνευ ἐπισκόπου

Ὁ ἱερεὺς, εἴτε ἐν τῇ κανονικῇ ἐφημερίᾳ του, εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν ᾗ ἢ ἐφημερία του, εἴτε ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας, ἱεροπράττων κανονικῇ ἀδείᾳ μνημονεύει τὸ ὄνομα² τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου.

Ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐπισκοπή, ἱεροπράττων ἱερεὺς, μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου³.

Β'. Ἱεροτελετοῦντος τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου

Ἀφοῦ ἐν πάσῃ ἱεροτελεστίᾳ πᾶς ἱερεὺς μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου καὶ ἀπόντος βεβαίως, κατὰ μείζονα λόγον, μνημονεύει τοῦτο ἱεροπράττοντος ἢ χοροστατοῦντος τούτου.

Ἐν τῇ ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ ὁ ἐπίσκοπος μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου ἢ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, ἂν ἢ ἐπισκοπὴ ὑπόκειται Μητροπόλει⁴.

Γ'. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ τῷ κλίματι αὐτοκεφάλου ἐπισκόπου

Τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκεφάλου ἐπισκόπου μνημονεύεται ἐντὸς μὲν τῆς ἐπαρχίας του ὑπὸ τῶν ἱεροτελετούντων ἱερέων τε καὶ ἀρχιερέων ἀνηκόντως· ἐντὸς δὲ τοῦ κλίματος τοῦ θρόνου αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων τοῦ θρόνου, τῶν ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ ἱερέων μνημονευόντων τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, ὡς προεῖρηται.

Οὗτος δὲ (ὁ αὐτοκέφαλος) ἐν ἐνεργείᾳ ἢ μὴ, μνημονεύει «πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων».

Δ'. Ἱεροτελετοῦντος ἐπισκόπου ἐν ξένῃ ἐπαρχίᾳ

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πρὸς μείζονα διευκρίνησιν καὶ διασάφησιν, πρὸ πάσης ἀποφάνσεως, ἀναγκαίᾳ ἀποβαίνει ἡ παράθεσις κανονικῶν καὶ τυπικῶν τινῶν διατάξεων.

Κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον, ἀπαγορεύεται ἢ ὑπάρξιν δύο ἐπισκόπων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει⁵. Κα-

2. διὰ τὸ ἀπλούστερον ἀποφεύγεται ἡ χρῆσις τῆς γενικῆς, μεθ' ἧς συντάσσεται τὸ μνημονεύω.

3. Καν. 28 τῆς Δ' οἰκουμ. Συνόδου.

4. ΑΒ' Συνόδου Καν. 14 καὶ 15 (Ρ. καὶ Π. Συντ. Θ. καὶ Ι. Καν. τόμ. Β' σελ. 692—696).

5. Καν. 8 Α' Οἰκουμ. Συνόδου (Ρ., Π. Συντ. τομ. Β' σελ. 133—136).

τὰ τὴν ἀνέκαθεν δὲ ἐν τῷ διοικητικῷ δικαίῳ τῆς Ἐκκλησίας κρατοῦσαν ἱερὰν ταύτην διάταξιν, συνωδὰ τῇ ρήσει «Εἰς Θεὸς, εἰς Χριστὸς, εἰς ἐπίσκοπος»⁶, ἀπολύτως ἀδύνατός ἐστιν ἡ ἐνάσκησις ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας, ὑπὸ δύο ἐπισκόπων συγχρόνως ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ συγκεντροῦνται δὲ ἡ ἐξουσία αὕτη ἐν ἐνὶ ἐπισκόπῳ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως γενέσθαι, ἐνεκὲν τῆς ἀπαραιτήτως ἐπερχομένης συγχύσεως καὶ συγκρούσεως ἐκ τῆς συνυπάρξεως δύο ὁμοιοβάθμων καὶ ἰσοδυνάμων ἐξουσιῶν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Ἐκ τούτου πρόδηλον ἀποβαίνει, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐπίσκοπος δύναται νὰ ἐνασκήσῃ οἰανδήποτε ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν ἐν ἐπαρχίᾳ τινί, πλὴν τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου αὐτῆς. Οὗτος δὲ κέκτηται τὸ δικαίωμα νὰ παράσχῃ τὴν κανονικὴν ἄδειαν αὐτοῦ ἐτέρῳ ἐπισκόπῳ, πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀρχιερατικῆς πνευματικῆς ἐξουσίας του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, εἴτε εἰδικῶς ἐφάπαξ δι' ὠρισμένην ἱεροτελεστίαν, εἴτε γενικῶς διὰ πολλὰς.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τρεῖς βαθμοὶ ἱερωσύνης ὑπάρχουσι α') ὁ τοῦ ἐπισκόπου β') ὁ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ γ') ὁ τοῦ διακόνου, δηλον γίγνεται, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος, οἰονδήποτε τίτλον καὶ ἂν φέρῃ, εἴτε πατριάρχου, εἴτε ἀρχιεπισκόπου, εἴτε μητροπολίτου, εἴτε ἐπισκόπου, καὶ ἀδιακρίτως ἂν κέκτηται διοικητικὴν ἐξουσίαν, ἢ ὅχι, ἥτοι ἂν ἔχῃ ἐπαρχίαν, ἢ ἔστι τιτουλάριος, ἢ πρῶην, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἱερωσύνης, εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ διάδοχος τῶν ἀποστόλων, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐνεργεῖ, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἱεροπράττῃ, κανονικῶς. Ἐπομένως ἐν ξένη ἐπαρχίᾳ ἱεροπράττων, ἐπίσκοπος, τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου, οὐδαμῶς ἐνεργεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τούτου, ἀλλ' ἐνασκεῖ τὴν ἰδίαν ἐπισκοπικὴν (πνευματικὴν) ἐξουσίαν αὐτοῦ, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ διάδοχος τῶν Ἀποστόλων.

Τοῦτο δὲ καὶ κανονικαὶ διατάξεις ρητῶς καὶ σαφῶς ὀρίζουσιν. Ἀθανάσιος ὁ πατριάρχης Κων]πόλεως, ἐν διατάξει τοῦ ἔτους 1711 ὀρίζει «ἐπίσκοπος καὶ μητροπολίτης τῆς ἀξίας τῆς

ἀρχιερωσύνης οὐκ ἐλαττοῦνται ἀλλήλων μία καὶ γὰρ ἡ ἀρχιερωσύνη ἐστὶ, καθ' ἣν καὶ ἐπίσκοποι ἐκέκληντο οἱ ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἐπίσκοποι ὠνομάζοντο· ὧν διάδοχοί εἰσι καὶ ὁπαδοὶ καὶ πατριάρχαι καὶ μητροπολῖται. ἀρχιεπίσκοποι τε καὶ ἐπίσκοποι»⁷. Τὰ αὐτὰ θεσπίζουσιν, ἀποφαινόμενοι περὶ ἀρχιερατικῶν λειτουργημάτων, οἱ πατριάρχαι Κων]πόλεως Γρηγόριος, ἐν ἔτει 1806 καὶ Μελέτιος ὁ ἀπὸ Κυζίκου, ἐν ἔτει 1845⁸.

Προσέτι δὲ βεβαιοῦσι καὶ τὰ ἑξῆς·

Ἡ κανονικὴ διατύπωσις, καθ' ἣν ἐπιτελεῖται ἡ θεία καὶ ἱερὰ μυσταγωγία, καθορίζεται διὰ διατάξεων ἐν τῷ Τυπικῷ καὶ τῷ Ἱερατικῷ ἀναφερομένων. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ἐν τῇ ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ πάντες οἱ συλλειτουργοῦντες ὑπόκεινται τῇ ἀρχιερατικῇ ἐξουσίᾳ τοῦ προεξάρχοντος ἐν αὐτῇ ἐπισκόπου. Ἡ τοιαύτη δὲ ὑποταγὴ εὐλόγως συνεπάγεται τὴν καθόλου πνευματικὴν ἐξάρτησιν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπορρέουσαν ἀπονομὴν τιμῆς ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς εἰς τὸν τελεταρχοῦντα ἀρχιερέα.

Τούτῳ, εἰσερχομένῳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εὐλογοῦντι, ψάλλεται τὸ, «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα».

Παρὰ τούτου χοροστατοῦντος, ἡ προκειμένου ἱεροπράττει, λαμβάνουσι καιρὸν, ἥτοι τὴν **κανονικὴν ἄδειαν** (ἣν δύναται καὶ ν' ἀρνηθῇ) οἱ μέλλοντες λειτουργῆσαι ἢ συλλειτουργῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἢ μετασχεῖν ἱεροπραξίᾳ τινί.

Τούτῳ, λαμβάνοντι καιρὸν, ψάλλεται «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν».

Τούτῳ ἀπευθύνεται τὸ μνημόνευμα «Τῆς Ἀρχιερωσύνης σου μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός».

Τὴν εὐχὴν τούτου, λειτουργοῦντος, ἡ χοροστατοῦντος, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, ἐπικαλεῖται ὁ ἱερεὺς, ἀντὶ τοῦ «Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν», λέγων «Δι' εὐχῶν τοῦ ἁγίου Δεσπότην ἡμῶν»⁹.

Τὸ ὄνομα τούτου, χοροστατοῦντος, μνημονεύουσιν οἱ λειτουργοῦντες ἱερεῖς εἰς τὸ «Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε»¹⁰, ἢ συλλειτουργοῦν-

7. Κανονικαὶ Διατάξεις Μ. Γεδεὼν τόμ. Α' σελ. 145.

8. αὐτόθι σελ. 110 καὶ 357—358.

9 Τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας τοῦ 1888 σελ. 39 § 50.

10. Ἱερατικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας τοῦ 1895 σελ. 77.

6. Θεοδωρητ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. 6' 17.

τες, ὅτε οὗτος μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου (ἢ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου), κατὰ τὰ προειρημένα.

Ἐν δὲ τῇ πατριαρχικῇ ἐκδόσει ἀναφέρεται, ὅτι ὑπὸ τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου «χορηγεῖται ἡ νενομισμένη κανονικὴ ἀδεια ἐπισκόπῳ, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ, ὅπως ἐπιτελέσῃ μετὰ πάνθης τῆς κανονικῆς διατυπώσεως» ἱεροπραξίαν· τὴν δὲ ἱερὰν μυσταγωγίαν, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν «δίχα μὲν τοι τῆς ἐν τῷ ἱερῷ συνθρόνῳ ἐγκαθιδρύσεως»· ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ὑπὸ τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου χορηγεῖται ἡ ἐνάσκησις τοῦ ἀρχιερατικοῦ λειτουργήματος εἰς ἕτερον ἐπίσκοπον, ἔχοντα μὲν τὴν δύναμιν τοῦ ἐνασκεῖν τὸ ἀρχιερατικὸν λειτουργήμα, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὸ δικαίωμα, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν ᾗ χορηγεῖται τοῦτο αὐτὸ, ἀρμοδίως, δι' ὠρισμένην ἱεροτελεστίαν ὑπὸ τινος ὅρον δὲ διὰ τὴν θείαν μυσταγωγίαν.

Ὅθεν κατὰ ταῦτα, ἐν μὲν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ κανονικῶς ἐν ξένη ἐπαρχίᾳ ἱεροπράττοντος οἰουδήτινος ἐπισκόπου· τούτου μνημονεύοντος τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου (ἢ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου), κατὰ τὰ προλεχθέντα· ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ ἱεροπραξίᾳ μνημονεύεται μόνον τὸ ὄνομα τούτου.

Συλλειτουργούντων δύο ἢ πλείονων ἀρχιερέων, μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ προεξάρχοντος, κατὰ τὴν ἄνω ἀναλογίαν.

Ὁ μητροπόλει ὑποκείμενος ἐπίσκοπος, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν λειτουργῇ, μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου μητροπολίτου· ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοκεφάλου ἐπισκόπου, τὸ ὄνομα τούτου.

Ε'. Ἱεροτελετοῦντος ἐπισκόπου βοηθοῦ

Βοηθὸς ἐπίσκοπος δύναται νὰ ᾖ εἴτε τιτουλάριος ἐπίσκοπος, εἴτε πρῶν μητροπολίτης ἢ ἐπίσκοπος.

Συνωδὰ τοῖς προειρημένοις (Δ'), περὶ τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων κρατοῦσιν ὅσα καὶ ἐν τῇ ἱεροτελεστίᾳ ὑπὸ ἐπισκόπου ἐν ξένη ἐπαρχίᾳ. Ὅσοι ἐν μὲν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ, τελεταρχοῦντος αὐτοῦ, μνημονεύεται τὸ ὄνομά του, τούτου μνημονεύοντος τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου ἢ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου· ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἱεροπραξίαις μνημονεύεται μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ΣΤ'. Ἐπισκόπου βοηθοῦ ἐν ᾧ τόπῳ

ἐνασκεῖ τὰ καθήκοντά του

Ὁ βοηθὸς ἐπίσκοπος τελεῖ ἀρχιερατικὰ λειτουργήματα κατὰ τὴν παρεχομένην αὐτῷ κανονικὴν ἀδειαν ὑπὸ τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου, οὗτινος βοηθὸς ἐστίν, εἴτε ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τούτου, εἴτε ἐν τμήματι αὐτῆς, εἴτε ἐν πόλει, εἴτε ἐν χωρίοις, εἴτε ἐν ἐνορίᾳ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τελεταρχοῦντος ἐν ἱερᾷ τελετῇ, μνημονεύεται κατὰ τὰ ἄνω (Δ' καὶ Ε'). Ἀλλ' ἐνταῦθα παρουσιάζεται τὸ ζήτημα, ἂν καὶ πῶς πρέπει νὰ μνημονεύηται τοῦτο ἐν ἐκάστη τῶν ἄνω περιπτώσεων, ἀπόντος αὐτοῦ· ἀφοῦ ἱεροπράττει οὗτος δυνάμει κανονικῆς ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου, γενικῆς ἢ ἐιδικῆς;

Κατὰ τὴν ταπεινὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ λύσις εὐρίσκεται διὰ προσφυγῆς εἰς κρατούσας σχετικὰς τυπικὰς διατάξεις, ἐξ ὧν κατ' ἀναλογίαν δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν συμπέρασμα.

Κατὰ τὰ ἀνέκαθεν σταθερῶς κρατοῦντα, τὸ ὄνομα τοῦ ἡγουμένου μονῆς (ἀπλοῦ ἱερέως), παρόντος ἢ ἀπόντος, μνημονεύεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατριάρχου (ἐν σταυροπηγιακῇ μονῇ) ἢ τοῦ μητροπολίτου (ἐν ἐπαρχιακῇ). Προσέτι δὲ ἐν τῇ ἐκτενεῖ μνημονεύεται, μετὰ τὸ «Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν», «ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος».

Ὅθεν, συνωδὰ τούτοις, ἐξ ἀναλογίας πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι δέον νὰ μνημονεύηται ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ κατὰ τόπον κανονικοῦ ἐπισκόπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου, ἀπόντος· ὡς προϋσταμένου ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ ὡς ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐπαρχίας.

Διότι προφανῶς, ἄτοπον ἦθελεν εἶναι νὰ μνημονεύηται ἡγούμενος μονῆς καὶ τὸ ἄθροισμα «τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν», ἐπίσκοπος δὲ προϋστάμενος, ἔστω καὶ μὴ ἐνασκῶν ἰδίαν διοικητικὴν ἐξουσίαν, νὰ μὴ μνημονεύηται.

Κατὰ ταῦτα δὲ, τὸ ὄνομα τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου μνημονεύεται ὡς ἐξῆς:

1) τοῦ ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ βοηθοῦ ἐπισκόπου τὸ ὄνομα μνημονεύεται μόνον ἐν ἱεροτε-

λεσγία, ἐν ᾗ προεξάρχει οὗτος, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, οὐδέποτε δὲ ἀπόντος τούτου·

2) τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου ἐν τμήματι ἐπαρχίας μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεροτελεστίαις τὸ ὄνομα, καὶ ἀπόντος, ἐν ᾧ παντὶ τῷ τμήματι, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου ἀναλόγως καὶ τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου ἐν πόλει, ἐν ἐνορίαις καὶ ἐν ἐνορία. Πρὸς τοῖς ἄνω, ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ, κατ' ἐπανάληψιν, χάριν μείζονος διευκρινήσεως, ὅτι ὁ βοηθὸς ἐπίσκοπος (ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ἐπίσκοπος, ἐν ἐνεργείᾳ ἢ μὴ), κατὰ τὰ προλεχθέντα, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ἀρχιερατικῆς πνευματικῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ διάδοχος τῶν ἀποστόλων τελεταρχῶν ἐν ἱεροτελεστίᾳ, ὅπου εἶναι βοηθὸς (ὡς καὶ ἐν οἰαδῇτινι ἐπαρχίᾳ), οὐδαμῶς ἐστὶν ἀντιπρόσωπος τοῦ κατὰ τύπον κανονικοῦ ἐπισκόπου. Ἀντιπρόσωπος τούτου ἐστὶ, καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ἐνεργεῖ, μόνον ἐν τῇ ἐνασκήσει ἀρχιερατικῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, ἧς τὸν βαθμὸν ὀρίζει καὶ τὰ ὅρια δύναται νὰ περιστέλλῃ ἢ ἐπεκτείνῃ οὗτος.

(ἐπεται τὸ τέλος)

† ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ*

Μακαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέδτωνος Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἁγίαν καὶ πανεύφημον μεγαλομάρτυρα Εὐφηνίαν.

Τοιαῦτα τῆς ἱερᾶς φιλοσοφησάσης μάρτυρος καὶ πᾶν τὸ περιστηχὸς πλῆθος ἐκθαμβήσασης, ἐπεὶ μὴ οἷός τε ἦν ὁ δικάζων πρὸς ἀνταπόκρισιν, ἐπὶ τὴν διὰ βασάνων πεῖραν μεθίσταται· παρηλλαγμένῳ δέ τινι κολαστηρίῳ καὶ οὐ συνήθει καὶ μόνης τῆς αὐτοῦ κακοδαιμονίας τυγχάνοντι εὐρημα πρὸς τὴν τῆς μάρτυρος ἐγρήτο θανάτωσιν· ὄργανον γὰρ τιμωρικὸν αὐτῷ διεσκεύαστο, ὁ τροχοῖς καὶ τι πλήκτροις συναρμοζόμενον ἀνύποιστον ἐνεποιεῖ τὴν ἀλγυδιόνα τοῖς οὖς ἂν κατὰσχειεν. Τούτῳ προσενεχθεῖσαν τῷ μηχανήματι, ἣν ἰδεῖν θέαμα πικρὸν καὶ δακρύων ἐπάξιον· τοῖς γὰρ τροχοῖς κινούμενον τε καὶ κυλιόμενον ὑφ' ἑαυτὸ τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο

ἐποιεῖτο σῶμα, ὁ τοῖς πλήκτροις κατακεντούμενον καὶ ταῖς συνεχέσι στροφαῖς τοῦ ὀργάνου συνθλώμενόν τε καὶ συνθραυόμενον τοὺς ὀρώντας ἐξέπληττε· πῶς τῷ δριμεῖ καὶ ἀφορήτῳ τῶν πόνων ἀλγυνομένη καὶ πληττομένη, εὐχαῖς ἐμεγάλυνε τὸν ταῦτα παθεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀξιώσαντα καὶ τὸ τῆς τιμωρίας ἀνύποιστον ἐπικουφίζοντα. Ἀλλ' ἢ μὲν μάρτυς τῶν τε δεσμῶν ἀπελύθη, τίνος ταῦτα τερατουργήματος; ἀγγέλου κατιόντος ἄνωθεν, ὃς καὶ παισί ποτε τὸ τῆς καμίνου παφλάζον ἐδρόσιτε καὶ Ἀδθακούμ ἐναέριον πρὸς Βαθυλῶνα διεκόμισε. Τοῦτο τὸ θαῦμα τῆς μάρτυρος· αὕτη τῶν ἀγώνων ἢ ἐνστασις, δι' ὧν γενναιοτέρα δειχθεῖσα πρὸς δευτέραν ἡτρεπίζετο βύσανον· ἢ δὲ ἦν κάμινος μηδὲν τῆς βαθυλωνίας ἐλλείπουσα, ἣν ὕλη πολλή καὶ ἄμετρος ἀναφλέξασα καὶ εἰς ὕψος ἐξάρασα φοβερὰν καὶ δυσπρόσιτον ἐποίει τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Ὑπηρεται δὲ τῆς κολάσεως Βίκτωρ καὶ Σωσθένης ἐτάττοντο, οἱ, πρὸς τὴν πυρὰν ἀκοντίσαι τὴν μάρτυρα προτραπέντες, οὐ μόνον προσήκοντο τὸ ἐπίταγμα, ἀλλὰ καὶ παρρησίᾳ τὸ τοῦ Χριστοῦ καθωμολόγουν ὄνομα, ὑπὲρ οὗ καὶ θηρσί προστριφέντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς τὰ πνεύματα τῷ Θεῷ παρέθεντο.

Τοιαῦτα τῶν ἀγώνων τῆς πανευφήμου τὰ συμπεράσματα. Τοιαῦτα τῶν ἱερῶν αὐτῆς παθημάτων τὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' οἱ μὲν μάρτυρες καλῶς τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν ὑποστάντες πρὸς τὰς ἀμείνους λήξεις μετεβίβασθησαν, ταῖς ἐκείνης κολάσεσιν ἐπιρρωσθέντες πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ ὑπ' αὐτῆς χειραγωγηθέντες πρὸς τὴν ἐκεῖθεν ἀντάμειψιν. Αὕτη δὲ καὶ αὐτῆς ὑποβληθῆναι τῇ φλογὶ κατακριθεῖσα, ἢ μὲν αὐτίκα δι' ἀγγέλου παρουσίας τοῦ πυρὸς ἀφηρηπάζετο, καὶ σεσωσμένη ἐδείκνυτο, καὶ τὸ θαῦμα μετὰθεσίς καὶ ὁδηγία πολλῶν πρὸς εὐσέβειαν ἐγνωρίζετο. Τί δὲ ὁ τύραννος, ὁ πνέων μέγα καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον; Πρὸς ἕτερον εἶδος κολαστηρίων αὐτῆς μετέβαινε. Νῦν μὲν παγίδα μεμηχανημένην τοῖς ταύτης ποσὶν ἐτοιμάσας, ἐλαύνεσθαι δι' αὐτῆς προσέταττε· νῦν δὲ ῥάβδοις τραχείαις κατὰ παντὸς αἰκίζεσθαι τοῦ σώματος· ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῆς, ἀγγελον εἶχε τὸν ρυόμενον, ἀπὸ δὲ τῶν, τὴν ἄνωθεν ροπὴν τε καὶ δύναμιν ἐπιρρωννύσαν καὶ πρὸς τὸ ἐξῆς ἐργαζομένην εὐέλπιδά.

Εἶχε μὲν οὕτω ταῦτα· καὶ τὸ τῶν κολαστηρίων ὀριμὸν ἀπημβλύνετο· τὸ τοῦ πυρὸς παφλάζον ἀπεψυχραίνετο· ἢ παγίς, θείῳ θελήματι, συνετρίβετο καὶ τὸ τῶν ῥάβδων δύσποιστον ἐκουφίζετο. Ἐπειδὴ οὖν ἔδει τὴν τοσοῦτους ἄθλους ὑπενεγκούσαν κα-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 110—111.

τάλληλον τὸ πέρας τῶν πόνων εὑρεῖν, ὅποιον τοῦτο καὶ διὰ ποίας βασάνου ἀποπερατούμενον; Θηρίοις ὑποβληθῆναι κατεδικάζετο, πολὺ τὸ ἀτίθασσον κεκτημένοις, μάλιστα τῆς πείνης αὐτὸ πολλαπλασιασάσης ἢ εἴ τι τῶν σαρκικῶν ὑπελέλειπτο, μὴ ταῖς βασάνοις καταξανθῆν, τοῦτο τοῖς τῶν θηρίων ὁδοῦσι καταβρωθῇ. Ὡς δὲ τούτοις ἐν μέσῳ θεάτρῳ καθυπεβάλλετο, καὶ πᾶν τὸ πλῆθος περιειστήκει τὸ ταύτης ἀπτόητον ἐκπληττόμενον, ἡ μὲν ηὐλόγει τὸν Θεὸν καὶ τὸν ταύτης τελειῶται δρόμον ἐξελιπάρει· τὰ δὲ τὸ μακάριον αὐτῆς εὐλαβούμενα πάθος οὐ μᾶλλον τοῖς ὁδοῦσιν ἐσπάραττον ἢ τοὺς μάρτυρικούς κατησπάζοντο πόδας, ἐφ' οἷς ἅπασι θαυμαστωθεῖσα, μᾶλλον δὲ Θεὸν δοξάζεσθαι δι' αὐτῆς παρασκευάσασα, ἔτι τοῖς ἐκ τῆς ἀθλήσεως ἰδρωσὶ περιρρεομένη καὶ θερμῷ τῷ τῶν τραυμάτων λυθρῷ περιφοινισσομένη, καὶ μέσον μυριάνδρου πληθύος καὶ πολυανθρώπου θεάτρου, καὶ θήρας φιμώσασα, καὶ τύραννον καταισχύνασα, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς παράστημα γενναιότερον ἀποδείξασα, Θεῷ τὸ ἱερὸν παρατίθῃσι πνεῦμα, ἧς τὸ ἀθλητικὸν σκῆνος ὁ τῶν εὐσεβούντων σύλλογος ἀνελόμενος καὶ ἀγιοπρεπῶς κηδεύσας, τῇ θρεψαμένη πόλει Χαλκηδονίων ὡς ἱερὸν ἀπέθετο θησαύρισμα.

Οὗτοι οἱ τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας διὰ Χριστὸν ἀγῶνες, καὶ τὰ παλαίσματα· οὗτοι οἱ μέχρι θανάτου καρτερικώτατοι πόνοι καὶ τρόπαια. Αὕτη ἡ γενναιοτάτη ὑπομονὴ καὶ στερρότης, καὶ ἡ διὰ Θεὸν ἐπίμονος ἀθλήσις· αὕτη ἡ πρὸς τυράννους παρρησία καὶ ἔνστασις, καὶ ἡ ἀρρενόφρων προθυμία καὶ ἔμμονος· τοῦτο τῶν μακρῶν ἀγῶνων τὸ τελευταῖον καὶ ἀήττητον τρόπαιον· τοῦτο τῶν ὑπερφυῶν ἰδρώτων καὶ καμάτων τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ θεῖον συμπλήρωμα, δι' ὧν τῶν ἐν οὐρανοῖς γερῶν κατηξίωται, ὑφ' ὧν κεκαλλωπισμένη καὶ περικεκοτμημένη τῷ βραβευτῇ τῶν ἐπάθλων παρίσταται. Ἐν ᾧ τὰ τῶν ἐλπίδων ἀνάψασα, καὶ πρὸς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως αὐθαιρέτως χωρήσασα, ὑπόσπονδον μὲν καὶ ὑπ' αὐχένα πατούμενον τὸν κοινὸν ἐχθρὸν ἀπειργάτατο· στέφος δὲ νίκης ἀμάραντον τῇ ἑαυτῆς ἱερᾷ κορυφῇ ἀνεδήσατο· καὶ νῦν ἀγγελικαῖς συγχορεύουσα τάξεσι, καὶ μαρτυρικοῖς συναγελάζουσα τάγμασι, παρθένων ἁγίων ἐνδιαιτωμένη σκηνώμασι, κατοπτεῦει τρανώτερόν τε καὶ καθαρώτερον τὸ τοῦ Νυμφίου κάλλος ἐκεῖνο, τὸ ἄφραστον, τὸ ἄρρητον, τὸ ὑπὲρ πᾶσαν φύσιν νοερὰν καὶ αὐτόματον πιστευόμενον καὶ τιμώμενον· οὐχ ὡς πρὶν ἐν αἰνίγμασιν, οὐδ' ὡς

ἐν παραπετάσματι τῇ σαρκὶ καθορωμένῳ· ἀλλὰ γυμνῷ καὶ καθαρωτάτῳ τῷ νῷ, καὶ δίχα παντὸς περιπεζίου καὶ ὕλικοῦ παρακαλύματος. Εἰ γὰρ καὶ πάσης ἀσωμάτου φύσεως ὑπερῆρται καὶ ἀσυγκρίτως ὑπερανώκισται, ἀλλ' οὖν γε τοῖς φύσει αὐλοῖς καὶ ἀσωμάτοις ἐγγυτέρῳ καθέστηκε καὶ οἷον συνανακέκρται καὶ ἀμέσως συνήνωται, πάσης ὕλιδους περιαιρεθείσης ἐμφάσεως, καὶ τῶν σκιῶν τῇ τῆς ἀληθείας ἐπιλάμψει διαλυθεισῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζεται τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν Εὐαγγελ. Διδαγμάτων ὅτι οἱ ἀπὸ 1—6 ἐλλείποντες ἀριθ. αὐτῶν ἐκδοσθήσονται ὁσονοῦπῳ.

Ἡ σύνταξις τῶν Εὐαγγελ. Διδαγμάτων.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Δ. ἀ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3101 καὶ ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Παρασκευῆς Εὐσταθίου Ψύχα, τὸ γένος Ἀναστασίου Ζαφειριάδου, κατοικοῦ Βλάχκας, ὑπηκόου ὁθωμανῆς ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὕφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Ψύχα· Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ Εὐσταθίῳ Ψύχα τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων ὡς καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια τεσσαράκοντα πέντε (ἀριθ. 645), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 νοεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

3

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ὑπεὐθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

1948

02/09/25

902633

НБ ОНУ

П. 426 668